

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové, soudce JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. a soudkyně Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., v právní věci žalobců 1) **Z. Z.** a 2) **M. Z.**, oba zastoupení Mgr. Miroslavem Burgetem, advokátem, se sídlem nám. T. G. Masaryka 11, Prostějov, proti žalovanému **Magistrátu města Prostějova**, se sídlem nám. T. G. Masaryka 14, Prostějov, za účasti osoby zúčastněné na řízení M. F., v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobci se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 4. 3. 2013 domáhali vydání rozsudku, kterým by bylo určeno, že souhlas s provedením ohlášené stavby Magistrátu města Prostějova, Stavebního úřadu magistrátu města Prostějova, ze dne 13. 11. 2012, sp. zn. SÚ/2602/2012-Hr (dále jen „souhlas“), je nezákonným zásahem. Dále navrhli, aby soud žalovanému zakázal pokračovat v porušování práv žalobců, dále, že je žalovaný povinen obnovit stav před zásahem a konečně, aby žalovaný byl povinen nahradit žalobcům náklady

řízení. Také žalobci navrhli, aby soud rozhodl o předběžném opatření spočívající v tom, že osobě zúčastněné na řízení se ukládá, aby se zdržela další výstavby na pozemku parc. č. 112/1 v k.ú. Žešov.

[2] Krajský soud v Brně svým usnesením ze dne 3. 4. 2013, č. j. 31A 12/2013-34, návrh žalobců na vydání předběžného opatření zamítl.

[3] Předmětným souhlasem byl vydán souhlas s provedením ohlášené stavby osobě zúčastněné na řízení „Novostavba rodinného domu včetně přípojek inženýrských sítí“ na pozemku parc. č. 112/1, přípojky inženýrských sítí na pozemku parc. č. 478, katastrální území Žešov. Jedná se o novostavbu volně stojícího přízemního nepodsklepeného rodinného domu se vznikem jedné nové bytové jednotky a výstavby souvisejících inženýrských sítí a zpevněných ploch.

II. Obsah žaloby

[4] Žalobci odůvodnili žalobu tím, že jako majitelé pozemku parc. č. 113/1, který přímo sousedí s pozemkem č. 112/1, kterého se tvrzený nezákonný souhlas s provedením ohlášené stavby týká, byli zkráceni na svých právech vyjádřit se k tomu, že k sousednímu pozemku byl žalovaným vydán souhlas s provedením ohlášené stavby rodinného domu. Odůvodnili to ustanovením § 104 odst. 1 a odst. 2 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“), které stanoví podmínky pro stavebníka stran informování vlastníků sousedních pozemků a staveb o svém záměru s výstavbou. Žalobcům dle jejich tvrzení sice bylo dne 27. 9. 2012 doručeno oznámení osoby zúčastněné na řízení o záměru výstavby rodinného domu, ovšem toto oznámení se týkalo pozemku parc. č. 112/3, nikoliv pozemku parc. č. 112/1, na kterém v současné době stavba probíhá. Pozemek parc. č. 112/3 v předmětném katastrálním území neexistuje a tak žalobci požádali žalovaného dne 14. 10. 2012 o sdělení informací k předmětné plánované stavbě a dne 15. 10. 2012 pak vyjádřili svůj nesouhlas se stavbou z důvodu, že pokud se zmíněným pozemkem parc. č. 112/3 rozumí skutečně sousední pozemek parc. č. 112/1, je stavba uprostřed tohoto pozemku v rozporu s jejich stavebními záměry. Žalovaný jejich nesouhlas nevzal v potaz, a přesto souhlasil s provedením ohlášené stavby osoby zúčastněné na řízení.

[5] Žalobci také trvají na tom, že souhlas je v rozporu s právními předpisy, neboť souhlas s ohlášením stavby je vydán k pozemku (parc. č. 112/3), který v katastrální mapě fyzicky neexistuje. Stavba rodinného domu na pozemku parc. č. 112/1 je tak stavbou, která je prováděna bez platného souhlasu či povolení. Rozpor s právními předpisy pak spatřují také v tom, že souhlas byl udělen přesto, že Magistrát města Prostějov, odbor životního prostředí, povolil na jejich pozemku parc. č. 113/1 stavbu strojně kopané studny pro zásobování vodou a to s podmínkou, že plocha kolem studny do vzdálenosti 10 m nesmí být jakkoliv znečišťována a nejsou na ni dovoleny činnosti, které by mohly zhoršovat jakost podzemní vody. Tuto podmínku nelze při stavbě rodinného domu, se kterou byl žalovaným vyjádřen souhlas, dodržet z důvodu nedodržení odstupové vzdálenosti studny od kanalizační přípojky k budoucímu rodinnému domu.

[6] Žalobci v žalobě pak shrnují procesní postup žalovaného (a namítají jeho nečinnost) a také namítají, že jim při osobní návštěvě žalovaného nebylo umožněno pořízení fotokopíí ze správního spisu, o čemž byl pořízen záznam do protokolu. Také žalobci namítají, že v současné době jsou ve spisu zřejmě jiné listiny, než které tam byly při osobní návštěvě žalobkyně 1) se svou dcerou, kdy předmětný spis na vlastní oči viděly a byly na listinách prokazatelně uvedeny pozemky parc. č. 112/3, a tak žalobci namítají možnou nezákonnou manipulaci se spisovým materiálem, které spočívalo ve vyměnění listin v tom ohledu, že souhlas s ohlášenou stavbou se týkal pozemku parc. č. 112/1, i když v původních (nevyměněných listinách) se týkal neexistujícího pozemku parc. č. 112/3. V tomto ohledu také navrhuji porovnat předložené spisy s listinami uloženými u Veřejného ochránce práv, který v dané věci prováděl šetření. Ze všech výše uvedených důvodů tedy žalobci navrhuji, aby soud konstatoval nezákonný zásah.

III. Vyjádření žalovaného, replika žalobce a doplnění žalovaného

[7] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 5. 4. 2013, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zároveň žalovaný uvedl, že žalobci byli prokazatelně informováni o zamýšlené stavbě dopisem osoby zúčastněné na řízení, který jim byl doručen dne 25. 9. 2012, což stvrdili svými podpisy na dodejce. Žalobci své vyjádření k zamýšlené stavbě doručili žalovanému až dne 16. 10. 2012 (žádost o informaci), resp. dne 17. 10. 2012 (nesouhlas se stavbou), nicméně lhůta 15 dnů dle ustanovení § 104 odst. 1 stavebního zákona marně uplynula a žalobci tak nevyužili svého práva k podání námitek v řádné lhůtě, ač byli zákonným způsobem o stavebním záměru informováni. Žalovaný také připouští, že došlo z jeho strany v přípise ze dne 15. 11. 2012 k chybnému uvedení čísla pozemku, tato chyba však byla napravena sdělením ze dne 27. 3. 2013. Žalovaný se také vyjadřuje k problematice nahlížení do spisu a konstatuje, že žádný právní předpis neporušil; stejně tak konstatuje, že rozhodnutí povolující stavbu studny žalobců není nikterak v rozporu s ohlášenou stavbou. Také žalovaný odmítá manipulaci se správním spisem a výměnu listin v něm, což není ani reálně možné, neboť všechny listiny jsou evidovány formou elektronické spisové služby. Žalovaný také konstatuje, že vydaným souhlasem se nikterak nebrání zástavbě na sousedním pozemku žalobců. Závěrem žalovaný uvádí, že v případě souhlasu s provedením stavby je vázán podáním stavebníka a nemá možnost jakkoliv jeho podání upravit; stavební úřad pouze posuzuje, zda je návrh v souladu s právními předpisy, a pokud tomu tak je, nemůže stavbu nepovolit.

[8] Žalobci ve své replice, doručené zdejšímu soudu dne 10. 5. 2013, setrvali na svých předchozích tvrzeních a dodali, že jejich námitky opožděné nebyly, protože se žalobci měli vyjádřit ke stavbě na pozemku, který měl teprve vzniknout a dodnes nevznikl (parc. č. 112/3), takže nemohla žádná lhůta začít běžet a už vůbec nemohla marně uplynout. Také poukazují na fakt, že je možné, že stavebník předložil žalovanému jiné doklady, než zaslal žalobcům, či že došlo k manipulaci se spisovým materiálem ze strany žalovaného. V každém případě bylo ze strany žalovaného a osoby zúčastněné na řízení číněno vše proto, aby žalobci neměli žádnou efektivní možnost se dané výstavbě bránit. Také trvají na tom, že jim nebylo možno učinit kopii na své vlastní nařízení při nahlížení do spisu a za tímto účelem navrhuji výslech svědkyně P. Z. Také považují za absurdní argumentaci žalovaného stran nemožnosti výměny

listin, protože není nic jednoduššího, než listinu pod generovaným číslem vyjmout a nahradit listinou jinou. Také uvádí, že jejich budoucí zástavba je vzhledem k nynějším zkušenostem se stavebním úřadem (žalovaným) utopii. Stále pak setrvávají na svém žalobním návrhu.

[9] Stavebník – M. F. – uplatnila svá práva osoby zúčastněné na řízení svým přípisem, doručeným zdejšímu soudu dne 21. 10. 2013; k dané věci se pak před zahájením ústního jednání nikterak nevyjádřila.

[10] Žalovaný ve svém přípise, doručeném zdejšímu soudu dne 10. 2. 2015, se omluvil z nařízeného jednání a zcela odkázal na své písemné vyjádření k podané žalobě. Doplnil pak, že osoba zúčastněná na řízení oznámila dne 14. 3. 2014 záměr započít s užíváním stavby a žalovaný provedl dne 8. 4. 2014 závěrečnou kontrolní prohlídku. Na základě této pak stavební úřad vydal dne 25. 4. 2014 sdělení ve věci užívání stavby pod sp. zn. 583/2014-Hr. Novostavba se nyní nově po zaměření nachází na pozemku parc. č. st. 192, katastrální území Žešov. Předmětné listiny pak předložil ke svému vyjádření.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[11] Na nařízeném jednání dne 18. 2. 2015 setrvali žalobci na svém procesním stanovisku a navrhli provedení důkazu výsledkem svědkyně P. Z. a přehráním zvukového záznamu z návštěvy žalobkyně 1) na stavebním úřadě – tyto důkazy soud neprovedl (bude odůvodněno dále v textu) a dále žalobci navrhli provedení důkazu fotodokumentací současného stavu stavby – tento důkaz byl řádně proveden a je součástí soudního spisu, nicméně soud, jak bude obsáhle uvedeno dále, posuzuje zákonnost uděleného souhlasu ve formě nezákonného zásahu v době, kdy byl tento souhlas vydán, nikoliv současný stav stavby, které sice soud vzal v potaz, ale pro samotné posouzení dané věci není relevantní. V závěrečném návrhu pak žalobci setrvali na své podané žalobě.

[12] Soud vyhodnotil žalobu jako žalobu na ochranu před nezákonným zásahem ve smyslu ustanovení § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě podle ustanovení § 84 odst. 1 s.ř.s., osobami k tomu oprávněnými dle ustanovení § 82 s.ř.s., a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 85 s.ř.s. a násl., jelikož dle rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2012, č. j. 9 As 61/2012-67: „*se v případě vydání nezákonného souhlasu (jak písemného, tak i provedeného mlčky) může jednat o nezákonný zásah stavebního úřadu. Z těchto důvodů je tak možné napadat souhlas vydaný dle stavebního zákona prostřednictvím žaloby na ochranu před nezákonným zásahem (§ 82 s.ř.s.).*“

[13] Aktivně legitimovaným k podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem je ve smyslu ustanovení § 82 s.ř.s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo sasaženo. Aktivní legitimace žalobců se tak zakládá pouhým tvrzením dotčení na jejich právech.

[14] Otázkou aktivní legitimace v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem se také opakovaně zabýval kasační soud. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 16. 12. 2008, č. j. 8 Aps 6/2007-247, dovodil, že „*postavení žalobce jako účastníka řízení o žalobě podle ustanovení § 82 soudního řádu správního je [...] dáno jeho tvrzením. Citované ustanovení § 82 soudního řádu správního tak pod nadpisem „aktivní legitimace“ vymezuje okruh tvrzení, která musí žalobce podat, aby jeho procesní úkon (žaloba) měl zamýšlené účinky, tj. dal vzniku příslušnému procesně právnímu vztahu a vedl soud k rozhodnutí, tj. výroku směřujícímu k ochraně veřejného subjektivního práva. V průběhu řízení je proto nutno zkoumat, zda žalobce tvrzenou aktivní věcnou legitimaci k podání žaloby skutečně měl, resp. zda se žalovaný státní orgán tvrzeného zásahu do veřejných subjektivních práv skutečně dopustil (zda je tedy skutečně věcně pasivně legitimován). V tomto smyslu je třeba institut aktivní legitimace chápat v tradičním pojetí jako oprávnění vyplývající z hmotného práva; má ji ten z účastníků, komu svědčí subjektivní právo nebo povinnost, o něž se v řízení jedná. Posouzení jednotlivých definičních znaků tvrzeného nezákonného zásahu (zkrácení na právech, nezákonnost zásahu) představuje vždy úvahu ve věci samé, která v konečném důsledku může vést nanejvýš k zamítnutí žaloby (se závěrem, že k tvrzenému zásahu vůči žalobci nedošlo, nebo že k němu sice došlo, nebyl však nezákonný, anebo sice nezákonným byl, avšak žalobce jím nebyl přímo zkrácen na svých subjektivních právech) - § 87 odst. 3 soudního řádu správního - nikoliv k jejímu odmítnutí pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení. Jednotlivé definiční znaky aktivní legitimace k žalobě podle § 82 soudního řádu správního nepředstavují speciální formulace podmínek řízení, při jejichž „zjištěné absenci“ se klade absolutní překážka postupu procesu, takže soud nemůže vydat rozhodnutí o věci, o kterou běží.“*

[15] V daném případě žalobci prokázali, že jsou vlastníky ve společném jmění manželů pozemku parc. č. 113/1 v k.ú. Žešov, který přímo sousedí s pozemkem parc. č. 112/1, kterého se souhlas s provedením ohlášené stavby týká. Aby mohl být vydán souhlas s provedením ohlášené stavby, musí být splněny podmínky dle ustanovení § 104 odst. 1 a odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Tyto podmínky dle žalobců splněny nebyly a to zejména z toho důvodu, že stavebník neinformoval vlastníky sousedních pozemků a staveb o svém záměru s výstavbou. Na základě těchto skutečností soud dospěl k závěru, že žalobci splňují podmínky aktivní žalobní legitimace ve smyslu ustanovení § 82 s.r.s.

[16] Zde je však nutno zdůraznit, že otázku aktivní žalobní legitimace žalobců ve smyslu ustanovení § 82 s.r.s. jako podmínku řízení (podmínku přípustnosti žaloby) nelze směřovat s otázkou aktivní věcné žalobní legitimace, tedy s otázkou důvodnosti žaloby.

[17] Úspěch žaloby rozhodující měrou odvisí od toho, zda v řízení bude prokázáno, že žalobci skutečně, jak v žalobě tvrdí, byli zkráceni na svých právech nezákonným zásahem. Žalobu sám zákonodárce nekoncipoval jako *actio popularis*, ale jako nástroj k ochraně veřejného subjektivního práva; účelem soudního řízení správního je podle ustanovení § 2 s.r.s. poskytnutí ochrany veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob. To, že žalobní legitimace je podmíněna tvrzením o zkrácení na právech, jen předznamenává, že předpokladem úspěchu v řízení samotném (věcnou legitimací) je požadavek, aby v řízení bylo prokázáno, že k takovému ukřácení na právech skutečně došlo.

[18] K úspěchu žaloby ve věci samé tedy musí být splněny následující podmínky: (a) typově se musí jednat o zásah ve smyslu ustanovení § 82 s.ř.s.; (b) tento zásah musí být nezákonný a (c) musí jím být skutečně dotčena veřejná subjektivní práva žalobců (v této fázi již tedy nepostačuje pouhé tvrzení o dotčení na svých právech). Soud se těmito třemi podmínkami důkladně zabýval a dospěl k závěru, že předmětný zásah **nebyl nezákonný**.

[19] Při definici pojmu „nezákonnost“ je třeba vycházet zejména z ustanovení čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle kterých státní (veřejnou) moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. Konkrétním právním předpisem je v daném případě zejména stavební zákon.

[20] Ten ve svém ustanovení § 104 odst. 1 stanoví (ve znění účinném ke dni vydání napadeného souhlasu – tedy do 31. 12. 2012): „*K provedení jednoduchých staveb uvedených v odstavci 2 písm. a) až d), jejichž návrh je v souladu s obecnými požadavky na výstavbu, s územně plánovací informací (§ 21), které jsou umísťovány v zastavěném území nebo v zastavitelné ploše, poměry v území se jimi podstatně nemění a které nevyžadují nové nároky na dopravní a technickou infrastrukturu, postačí ohlášení bez předchozího územního rozhodnutí nebo územního souhlasu. Spolu s ohlášením stavebník stavebnímu úřadu doloží, že o svém stavebním záměru prokazatelně informoval vlastníky sousedních pozemků a staveb na nich; ti mohou příslušnému stavebnímu úřadu oznámit své případné námitky proti stavbě do 15 dnů ode dne, kdy byli stavebníkem informováni.*“ Ustanovení § 104 odst. 2 písm. a) stavebního zákona pak stanoví: „*Ohlášení stavebnímu úřadu vyžadují stavby pro bydlení a pro rekreaci do 150 m² zastavěné plochy, s jedním podzemním podlažím do hloubky 3 m a nejvýše dvěma nadzemními podlažími a podkroví.*“

[21] Vzhledem k žalobnímu petitu tak krajský soud může posuzovat pouze zákonnost vydaného územního souhlasu a to zejména (vzhledem k dikci a smyslu ustanovení § 82 s.ř.s. – srov. bod [18] tohoto rozhodnutí), jestli jím mohla být skutečně dotčena veřejná subjektivní práva žalobců. A vzhledem ke konstrukci zákonných ustanovení uvedených v předešlém odstavci, tak je meritem věci souzené věci posouzení toho, jestli žalobci byli prokazatelně informováni o zamýšlené stavbě, a jestli v dané lhůtě oznámili své případné námitky stavebnímu úřadu (žalovanému) a jestli ten se s nimi (pokud byly podány) řádně vypořádal.

[22] Jak vyplývá z předložené spisové dokumentace (číslo přílohy 10) – ohledně rozporu tohoto dokumentu s předloženou kopií žalobců bude pojednáno dále – byl žalobcům doručen přípis (od osoby zúčastněné na řízení – stavebníka) s výkresy zamýšlené stavby rodinného domu s krytým stáním pro auto a s oplocením spadající do staveb dle ustanovení § 104 odst. 1 stavebního zákona, a to na „*pozemku 112/1 po rozdělení pozemků – 112/3*“ sousedícího s pozemkem žalobců. Tento přípis byl dle přiložených dodejek doručen oběma žalobcům dne 25. 9. 2012 (i když v žalobě žalobci uvádějí termín 27. 9. 2012, z dodejek založených ve správním spise je uveden jednoznačně termín 25. 9. 2012).

[23] Podle rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky Pardubice, ze dne 16. 6. 2009, č. j. 52Ca 15/2009-40 (publikován ve Sbírce NSS pod č. 1919/2009 Sb.): „*Vadou podání obsahujícího ohlášení jednoduché stavby uvedené v § 104 odst. 2 písm. a) až d) stavebního zákona z roku 2006, pro kterou jej stavební úřad usnesením vydaným podle § 105*

odst. 4 citovaného zákona odloží, je i chybějící doklad o prokazatelném informování vlastníků sousedních pozemků a staveb na nich (§ 104 odst. 1 věta druhá citovaného zákona a § 3 vyhlášky č. 526/2006 Sb.). Informace o stavebním záměru (pokud nedošlo k osobnímu jednání) musí být zaslána těmto osobám ‚doporučeně na dodejku‘, tedy nikoliv pouze ‚doporučeně‘. V informaci o stavebním záměru je třeba stavební záměr popsat slovy a připojit k ní ‚klíčové výkresy‘ (situace, půdorysy, řezy, pohledy).“

[24] S ohledem na obsah výše uvedeného přípisu a výkresů, které byly žalobcům doručeny, má krajský soud za zřejmé, že se žalobci prokazatelně dozvěděli, že osoba zúčastněná na řízení hodlá stavět definovaný rodinný dům. Na základě situačního výkresu a výkresů pohledů byli žalobci seznámeni s tím, kde budou umístěna okna rodinného domu a jaké budou rozměry domu. Je tedy naprosto jednoznačné, že žalobci o tomto záměru informováni byli.

[25] Povinnost informovat o záměru stavebníka byla do stavebního zákona včleněna především proto, aby se sousedé stavebníka dozvěděli, že se výstavba nějaké stavby plánuje. Na základě této informace pak mají sousedé (v řešené věci žalobci) možnost zvolit svůj další postup. Jedním z nich je i takový, že se mohou důkladně informovat, o jakou stavbu se jedná, na stavebním úřadě. Takovouto možnost měli bezpochyby také žalobci. Osoba zúčastněná na řízení žalobce jednoznačně informovala o tom, že stavební řízení (s výsledným stavebním povolením) nebude vedeno a formou odkazu na zákonnou úpravu jim sdělila, že bude postupovat formou souhlasu. Podle stavebního zákona neměla osoba zúčastněná na řízení povinnost informovat žalobce o lhůtě pro podání námitek proti zamýšlené stavbě. Vzhledem k faktu, že zákon (na který bylo v přípisu osoby zúčastněné na řízení odkázáno) stanoví pro vyjádření námitek prekluzivní lhůtu v délce trvání 15 dnů a tato nebyla žalobci využita (jelikož žalobci, a v tomto není mezi stranami sporu, podali žádost o sdělení informací doručenou na stavební úřad dne 16. 12. 2010 s tím, že až následně vyjádřili svůj nesouhlas se zamýšlenou stavbou, doručený stavebnímu úřadu dne 17. 12. 2010), došlo v řešeném případě k marnému uplynutí lhůty, kdy žalobci nevyužili svého práva, ač byli zákonným způsobem o stavebním záměru informováni. S ohledem na tuto skutečnost krajský soud shledává, že žalobci byli osobou zúčastněnou na řízení (stavebníkem) v souladu se stavebním zákonem informováni o zamýšlené stavbě a stavební úřad (žalovaný) nemohl ohlášení stavby odložit a nezabývat se jím. Jinými slovy řečeno, krajský soud neshledává v tomto ohledu jednání osoby zúčastněné na řízení ani žalovaného v rozporu se stavebním zákonem, které by odůvodňovalo konstatování nezákonnosti a zrušení vydaného souhlasu s ohlášením stavby.

[26] Dále je žalobci namítáno, že jim byl doručen od osoby zúčastněné na řízení dopis jiného znění, než který se nachází v předložené spisové dokumentaci. Kopii dopisu s jiným zněním pak přiložili k žalobě. Mezi k žalobě předloženým dopisem a tím, který se nachází ve spisové dokumentaci (viz bod [22] tohoto rozsudku), krajský soud opravdu rozdíly nachází, a to především spočívající v označení pozemku, na kterém se má záměr uskutečnit. Pozemek je v žalobci předloženém dopisu označen parc. č. 112/3. Krajský soud konstatuje, že takto označený pozemek v minulosti neexistoval a ani v současnosti neexistuje.

[27] Jak je patrné z předložené spisové dokumentace, tak žalobci rovněž obdrželi sdělení od žalovaného ze dne 15. 11. 2012, sp. zn. SÚ/2657/2012-Hr (č. j. PVMU 142754/2012 61), ve kterém je také uvedeno, že stavba rodinného domu je umístěna na pozemku parc. č. 112/3,

tedy na pozemku neexistujícím. Žalovaný svým přípisem ze dne 27. 3. 2013, sp. zn. SÚ/2657/2012-Hr (č. j. PVMU 40330/2013 61), toto sdělení opravil a uvedl, že se mělo správně jednat o pozemek parc. č. 112/1, který sousedí s pozemkem žalobců.

[28] K namítaným rozporům mezi dokumenty, především k rozdílnému označení pozemku, na kterém se měl rodinný dům stavět, krajský soud shledává následující. S ohledem na fakt, že předmětem řízení před zdejší soudem je toliko postup stavebního úřadu (žalovaného) v řízení o udělení souhlasu s předmětnou stavbou, musí soud vycházet z dokumentů, které měl žalovaný od osoby zúčastněné na řízení k dispozici – neboť právě na jejich základě žalovaný postupoval a vydal souhlas s umístěním stavby. Krajský soud nemůže hodnotit postup žalovaného na základě listin, které nejsou založené v předložené spisové dokumentaci. I kdyby však krajský soud vycházel z dokumentů předložených žalobci, musí zdejší soud konstatovat, že žalobci i přes formální pochybení v označení pozemku (parc. č. 112/3, namísto parc. č. 112/1) byli fakticky seznámeni s tím, na kterém pozemku má být dům umístěn. Tento fakt vyplývá např. i z dopisu žalobců označeném jako „*Nesouhlas se stavbou RD*“, doručeném žalovanému dne 17. 10. 2012, kde sami žalobci uvádí správné parc. č. 112/1. Skutečná poloha a umístění zamýšlené stavby je patrné také z výkresu situace, který byl žalobcům zaslán, byť by v něm bylo uvedeno nesprávné parcelní číslo pozemku. A konečně také z podoby katastrální mapy muselo být objektivně žalobcům zřejmé, kde má být stavba umístěna. Je tedy evidentní, že z materiálního hlediska bylo (nebo alespoň objektivně mělo a muselo být) žalobcům jasné, že osoba zúčastněná na řízení hodlá stavbu realizovat na pozemku parc. č. 112/1 v jejich přímém sousedství. Podané žalobní námitky se pak v tomto ohledu jeví jako účelové mající za cíl zhojit skutečnost, že žalobci svým nejednáním zmařili lhůtu k podání námitek proti zamýšlené stavbě. Takovémuto postupu však zdejší soud poskytnout ochranu nemůže.

[29] K námitkám dalších skutečností, které by mohly mít vliv na zákonnost souhlasu se zamýšlenou stavbou, a které se současně mohly dotknout veřejných subjektivních práv žalobců, zdejší soud uvádí následující. K námitce znemožnění budoucí zástavby na pozemku žalobců zdejší soud konstatuje, že jak vyplývá z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 6. 2. 2001, sp. zn. 30Ca 206/2000, s jehož závěry se zdejší soud zcela ztotožňuje: „*namítají-li sousedé jako účastníci územního řízení či řízení o odstranění stavby, že by navrhovaná či dodatečně povolovaná stavba bránila jejich budoucím stavebním záměrům, vezme stavební úřad takové námitky v úvahu pouze tehdy, pokud již i tito sousedé o povolení jimi zamýšlené stavby sami požádali. K budoucím eventuálním stavebním úmyslům se nepřihlíží a sousedé se v tom případě mohou úspěšně bránit pouze poukazem na rozpor projednávané stavby s obecně závaznými předpisy.*“ S ohledem na citované a na fakt, že ze spisu nevyplývá (a ani to žalobci netvrdí), že by již o povolení na zamýšlenou stavbu požádali, je zřejmé, že tato námitka žalobců by nebyla zohledněna ani v případném územním řízení, natož pak by musela být zohledněna při udělování napadeného souhlasu. Žalobní námitka je tedy nedůvodná.

[30] K ochrannému pásmu stavby kopané studny povolené žalobcům na pozemku parc. č. 113/1 na základě územního rozhodnutí ze dne 6. 8. 2012, sp. zn. SÚ/1432/2012-Ja (č. j. PVMU 93340/2012 61) a údajném nedodržení nejkratší vzdálenosti od kanalizační přípojky stavby povolené souhlasem, zdejší soud po studiu předložené spisové dokumentace uvádí

následující. Kanalizační přípojka končí ve vzdálenosti 29,72 m od hranic s pozemkem parc. č. 478, kdežto studna je umístěna 39,15 m od hranic téhož pozemku. Navíc je umístěna 2,8 m od hranic pozemku parc. č. 112/1. Dále je třeba vzít v úvahu vzdálenost stavby rodinného domu od hranice s pozemkem žalobců (parc. č. 113/1), tedy celkem 4,82 m. Z těchto rozměrů je patrné, že nejkratší vzdálenost studny od konce kanalizační přípojky je větší než 10 m, a tím je i splněna podmínka zakotvená v rozhodnutí odboru životního prostředí povolující stavbu studny. Nadto zdejší soud dodává, že i kdyby však tato vzdálenost dodržena nebyla a došlo by k zásahu do ochranného pásma, samo o sobě by to neznamenovalo nemožnost postavení předmětné stavby. Plocha v ochranném pásmu nesmí být znečišťována a nejsou na ní povoleny činnosti, které by mohly zhoršovat jakost podzemní vody. Dle názoru zdejšího soudu však realizace rodinného domu není takovou činností, která by bez dalšího znečišťovala či zhoršovala jakost podzemní vody. Zdejší soud však opakuje, že i tato námitka měla být uplatněna v předmětné lhůtě 15 dnů od obdržení dopisu osoby zúčastněné na řízení, to se však nestalo. Z důvodů všeho výše uvedeného, je tedy i tato námitka nedůvodná.

[31] Pro úplnost se zdejší soud také v krátkosti vyjádří k ostatním možným důvodům, které by mohly způsobit nezákonnost uděleného souhlasu. S odkazem na ustanovení § 104 odst. 1 stavebního zákona zdejší soud konstatuje, že osobě zúčastněné na řízení byla také řádně vydána územně plánovací informace a to dne 13. 11. 2012, sp. zn. SÚ/2625/2012-Hr (č. j. PVMU 141950/2012 61), a jak je tady patrné tak ohlášení stavby proběhlo dříve (15. 10. 2012), než byla osobě zúčastněné na řízení územní plánovací informace vydána. Takový postup sice lze hodnotit jako poněkud nestandardní, nikoliv však jako nezákonný. Protože i kdyby byla územně plánovací dokumentace vydána později než souhlas s ohlášením stavby, případně by nebyla vydána vůbec (což se v tomto případě nestalo), neměla by tato skutečnost vliv na zákonnost vydaného souhlasu, neboť podle citovaného sbírkového rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky Pardubice, ze dne 16. 6. 2009, č. j. 52Ca 15/2009-40 (publikován ve Sbírce NSS pod č. 1919/2009 Sb.): „*Jednoduché stavby uvedené v § 104 odst. 2 písm. a) až d) stavebního zákona z roku 2006, posuzuje stavební úřad z hlediska jejich souladu s územně plánovací dokumentací ex officio. Proto skutečnost, že stavebník před ohlášením jednoduché stavby (§ 104 odst. 1 citovaného zákona) nepožádal o poskytnutí územně plánovací informace (§ 21 citovaného zákona), není důvodem pro vydání rozhodnutí o zákazu provedení ohlášené stavby ve smyslu § 107 odst. 1 citovaného zákona.*“ Konečně k nutnosti vyjmutí pozemku č. 112/1 ze zemědělského půdního fondu pak zdejší soud odkazuje zcela na závěry Zástupce veřejného ochránce práv ze dne 2. 9. 2013, sp. zn. 5139/2012/VOP/MPO, kde v tomto konkrétním případě konstatoval, že podle zákona o ochraně zemědělského půdního fondu nebylo k výstavbě tohoto konkrétního rodinného domu nutné pozemek ze zemědělského půdního fondu vyjímát.

[32] Krajský soud po studiu spisové dokumentace také uvádí, že bylo současně splněno všech šest podmínek, aby bylo možné danou stavbu provést pouze na základě ohlášení (§ 104 odst. 1 stavebního zákona). Návrh stavby musí být především, což je první podmínka, v souladu s obecnými požadavky [§ 2 odst. 2 písm. e) stavebního zákona] na výstavbu. Druhou podmínkou je, že návrh stavby musí být v souladu s územně plánovací informací podle § 21 stavebního zákona. Třetí podmínkou, která je stanovena alternativně, je, že stavba musí být umístěována buď v zastavěném území [viz § 2 odst. 1 písm. d) stavebního zákona], nebo v zastavitelné ploše [viz § 2 odst. 1 písm. j) stavebního zákona]. V pořadí čtvrtou

podmínkou je, že poměry v území se (rozumí se umístěním a užíváním stavby k určenému účelu) podstatně nemění. Pátou podmínkou je, že stavba nesmí vyžadovat nové nároky na dopravní a technickou infrastrukturu [viz § 2 odst. 1 písm. k) body 1. a 2. stavebního zákona] v daném území. Šestou podmínkou je, že stavebník musí o svém záměru prokazatelně informovat vlastníky sousedních nemovitostí (pozemků a staveb na nich). Vše toto bylo stavebním úřadem (žalovaným) řádně zkoumáno a splnění podmínek dostatečně odůvodněno v předmětném souhlasu. Zdejší soud tedy konstatuje na základě všech výše uvedených skutečností, že souhlas s umístěním předmětné stavby rodinného domu byl vydán zcela zákonně, a že žalobci se svou vlastní procesní nečinností sami připravili o možnost proti tomuto návrhu osoby zúčastněné na řízení na vydání předmětného souhlasu podávat jakékoliv námitky, když jim marně uplynula lhůta 15 dnů pro jejich podávání.

[33] K žalobní námitce směřující k nečinnosti žalovaného projevující se v jeho sdělení ze dne 15. 11. 2011 a následným prodlevám, zdejší soud konstatuje toliko to, že v právě řešené kauze je předmětem řízení nezákonný zásah žalovaného ve formě vydaného souhlasu se stavbou rodinného domu, nikoliv jeho nečinnost během řízení, která nadto nemohla způsobit nezákonnost předmětného souhlasu, proto se touto námitkou zdejší soud nemůže dále zabývat.

[34] Velká část žalobní argumentace pak směřovala také k nemožnosti pořídit si žalobkyni 1) kopii správního spisu v dané kauze. Za tímto účelem také žalobci navrhli ve své replice a dále během veřejného jednání výslech svědkyně P. Z. a přehrání zvukového záznamu z návštěvy žalobkyně 1) na stavebním úřadě. K tomuto zdejší soud opakuje svůj předchozí závěr, tedy, že předmětem tohoto řízení je nezákonný zásah žalovaného ve formě vydaného souhlasu se stavbou rodinného domu (takto je také jednoznačně formulován žalobní petit), nikoliv jeho možný nezákonný zásah ve formě neumožnění nahlížení do spisu či pořizování kopií z něj, které nadto nemohlo způsobit nezákonnost předmětného souhlasu. Výslech navržené svědkyně a přehrání uvedeného zvukového záznamu je tak zcela bezpředmětné a nevztahuje se k předmětu řízení a proto tyto důkazy nebyly provedeny. Ze stejných důvodů pak zdejší soud nemůže zkoumat ani předmětnou žalobní námitku, protože přezkoumávat postup žalovaného v otázce pořizování kopií ze spisové dokumentace není jednoduše předmětem tohoto řízení, jak jej vymezili sami žalobci. Stejný závěr je pak také třeba zaujmout k tvrzené manipulaci se spisovým materiálem ze strany žalovaného. V první řadě to není předmětem řízení a nadto soud dodává, že žalobci toto své tvrzení nedoložili žádnými důkazy a toto tvrzení zůstává pouze ve formě určité spekulace ze strany žalobců. Navíc jak je žalobcům známo již ze závěru Zástupce veřejného ochránce práv ze dne 2. 9. 2013, sp. zn. 5139/2012/VOP/MPO, ani tento v této oblasti nespatriil žádné pochybení žalovaného. Pro úplnost pak zdejší soud dodává, že ke stejnému závěru (stran fotodokumentace) pak dospěl také Krajský úřad Olomouckého kraje při přezkumu postupů žalovaného, jehož závěry jsou uvedeny v dokumentu ze dne 5. 9. 2013, č.j. KUOK 76283/2013 (sp. zn. KUOK30223/2013/OSR/7000), na který zdejší soud odkazuje. Ve zbytku pak zdejší soud zcela odkazuje na své závěry obsáhle odůvodněné výše.

V. Shrnutí a náklady řízení

[35] Na základě výše popsanych skutečností a na základě předložené spisové dokumentace dospěl zdejší soud k závěru, že souhlas s provedením ohlášené stavby ze dne 13. 11. 2012, sp. zn. SÚ/2602/2012-Hr (č. j. PVMU 140874/2012 61), byl vydán zcela zákonně a uplatněné žalobní námitky jsou nedůvodné. Ostatní žalobní návrhy pak byly podmíněny tím, aby byl zdejším soudem konstatován nezákonný zásah, tudíž jsou také nedůvodné. Vzhledem k výše uvedené argumentaci, Krajskému soudu v Brně nezbylo, než žalobu v souladu s ust. § 87 odst. 3 s.ř.s. zamítnout jako nedůvodnou, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozhodnutí.

[36] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá.

[37] Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 5 věta první s.ř.s., podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z obsahu soudního spisu je zřejmé, že soud osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost, která by byla spojena s finančními náklady, a tudíž bylo rozhodnuto tak, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 18. února 2015

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu